

Oameni

Samoila

Căderi în viața noastră sunt,
De vrem sau de nu vrem să fie,
Dar, sigur, cu multă măiestrie,
Le luăm drept amănunt
Sau
Dacă nu, le acceptăm așa,
Cum face orice om mărunț.
Azi oamenii se-mpart
În cei ce știu
Și
Cei ce caută mereu
Ceva-ul ce i-ar liniști.
Dogmatici știutorii,
Ceilalți doar sceptici,
Apropiati în fiecare zi
De-adâncul din muritori.
Treză,
Gândirea lor nu zace în antreu
Să le provoace accese
De epileptici.
Apreciez pe-acei care gândesc,
Cu rost,
Scormonind în ei
Să afle neaflatul
În timp ce trăiesc, în penitent,
Un post adevărat
Ce le purifică ființa
Pierdută-n existent.
Voi, oameni, fiți modești!
Chiar dacă pierdeți privilegii
Ce vă-ntăreau puterea
Asupra ființelor căzute,
Umblați la legea
Ce guvernează-averea
Ce-o adunați, pe nevăzute.
Oameni,
Veniți la matca voastră!
Aveți și gust, aveți și simț
Să ocoliți prostia seculară
Ce inventează-alegerea măiastră
De bani strălucitori cu zimț,
Ce sună sub o saltea
Precară.